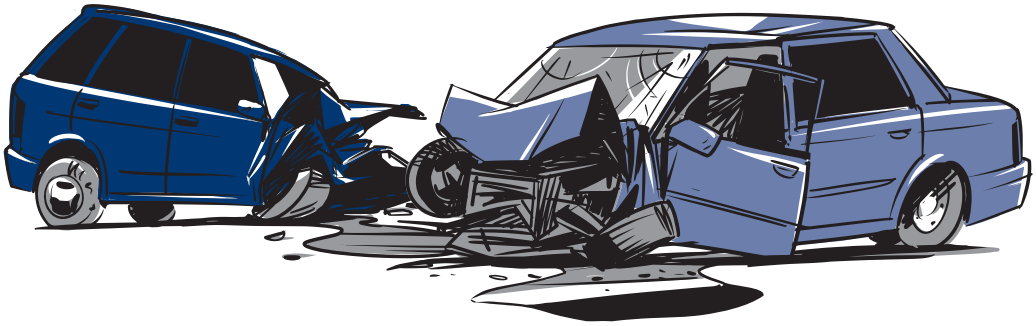

ผู้ก่อให้เกิดความเสียหาย ยังต้องรับผิดค่าเสียหายเบื้องต้นหรือไม่

พรเทพ ทวีกาญจน์
ทนายความ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มุ่งให้ประชาชนทุกคนทั่วประเทศที่ประสบอุบัติเหตุอันเกิดจากรถ ได้รับความคุ้มครองความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตและร่างกาย โดยให้ได้รับค่ารักษาพยาบาลตามความเป็นจริงในกรณีบาดเจ็บ และ/หรือได้รับค่าปลงศพ และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการจัดการศพในกรณีเสียชีวิต เพื่อเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบภัย และครอบครัว

ความคุ้มครองที่ผู้ประสบภัยทุกคนจะได้รับ คือ เมื่อประสบอุบัติเหตุจากรถ บริษัทประกันภัยจะจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ประสบภัยหรือทายาทตามจำนวนความรับผิดในกรมธรรม์ โดยค่าเสียหายนี้จะได้รับเป็น 2 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นที่ผู้ประสบภัยหรือทายาทจะได้รับภายใน 7 วัน นับจากวันร้องขอต่อบริษัทประกันภัย โดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความถูกผิด เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนในเบื้องแรก และส่วนที่สองคือส่วนที่เกินกว่าค่าเสียหายเบื้องต้น ที่ผู้ประสบภัยหรือทายาทจะได้รับโดยเร็วหลังจากมีการพิสูจน์ความถูกผิดแล้ว สำหรับผู้ประสบภัยซึ่งเป็นผู้ขับขี่รถคันที่เป็นฝ่ายที่ต้องรับผิดต่ออุบัติเหตุนั้น จะได้รับค่าเสียหายเพียงค่าเสียหายเบื้องต้นเท่านั้น สำหรับรถที่ต้องทำประกันภัยตามกฎหมายนี้คือรถทุกคันทุกประเภท เช่น รถจักรยานยนต์ รถสามล้อเครื่อง รถยนต์ส่วนบุคคล และรับจ้าง รถเก๋ง รถปิคอัพ รถบรรทุกรถโดยสาร รถแทรกเตอร์ รถอีแต๋น รวมทั้ง รถพ่วง เป็นต้น โดยเจ้าของรถหรือผู้เช่าซื้อต้องจัดให้มีการประกันภัยตามที่กฎหมายกำหนด

ผู้ประสบภัยจากรถ หมายถึง ประชาชนทุกคนที่ประสบอุบัติเหตุจากรถ ไม่ว่าจะเป็นผู้ขับขี่รถโดยสาร บุคคลในครอบครัว ลูกจ้างหรือบุคคลอยู่นอกรถ เช่น คนเดินถนน ข้ามถนนหรือแม้แต่คนที่กำลังนอนอยู่ในบ้าน หากได้รับความเสียหายจากรถที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายนี้ กฎหมายนี้ให้ความคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะความเสียหายที่เกิดแก่ชีวิต ร่างกาย และอนามัยเท่านั้น ไม่รวมถึงความเสียหายของทรัพย์สิน เจ้าของรถหรือผู้เช่าซื้อสามารถข้อความคุ้มครองเพิ่มเติมได้โดยสมัครใจ บริษัทประกันภัยจะบังคับให้ผู้เอาประกันภัยต้องซื้อความคุ้มครองเพิ่มโดยผู้ซื้อไม่สมัครใจไม่ได้

ผู้ประสบภัยสามารถเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่เกินกว่าความคุ้มครองตามกฎหมายนี้จากผู้กระทำละเมิด ซึ่งเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ **มาตรา** 420 ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

หากกรณีมีการตายเกิดขึ้นก็จะเป็นไปตาม **มาตรา** 443 ในกรณีทำให้เขาถึงตายนั้น ค่าสินไหมทดแทนได้แก่ ค่าปลงศพ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอย่างอื่นๆ อีกด้วย ถ้ามิได้ตายในทันที ค่าสินไหมทดแทนได้แก่ค่ารักษาพยาบาล รวมทั้งค่าเสียหายที่ต้องขาดประโยชน์ทำมาหาได้ เพราะไม่สามารถประกอบการงานนั้นด้วย ถ้าว่าเหตุที่ตายลงนั้น ทำให้บุคคลหนึ่งคนใดต้องขาดไร้

อุปการะตามกฎหมายไปด้วยไซร้ ท่านว่าบุคคลคนนั้นชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

มาตรา 444 ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ชดใช้ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป และค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันนั้น และในเวลาอนาคตด้วย

มาตรา 448 สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปี 1 นับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเมื่อพ้น 10 ปีนับแต่วันทำละเมิด แต่ถ้าเรียกร้องค่าเสียหายในมูลอันเป็นความผิดมีโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา และมีกำหนดอายุความทางอาญายาวกว่าที่กล่าวมานั้น ไซร้ ท่านให้เอาอายุความที่ยาวกว่านั้นมาบังคับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8443/2559 คดีมีปัญหาเฉพาะข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยจะต้องรับผิดต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด เห็นว่าหลังเกิดเหตุนายเพ็งเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลพะเยาราม โรงพยาบาลพะเยาราม จึงยื่นคำร้องแทนนายเพ็งขอให้โจทก์ใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นตามกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อโจทก์จ่ายค่ารักษาพยาบาลซึ่งเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นไปแล้ว จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่จำเลยผู้ก่อให้เกิดความเสียหายได้ตาม มาตรา 31 ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มิใช่เรื่องการรับช่วงสิทธิ ส่วนค่าเสียหายที่จำเลยตกลงจ่ายเงิน 40,000 บาท ให้แก่นายเพ็งตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี

ปรากฏว่าวันที่ 14 มีนาคม 2554 โรงพยาบาลพะเยาราม ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่รักษานายเพ็งยื่นคำร้องขอให้โจทก์จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น วันที่ 26 มีนาคม 2554 โจทก์จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นแก่โรงพยาบาลพะเยาราม ต่อมาวันที่ 16 เมษายน 2554 จำเลยจึงได้ตกลงใช้ค่าเสียหายแก่นายเพ็ง 40,000 บาท ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีดังกล่าว แต่จำเลยผิดนัดไม่ชำระค่าเสียหาย นายเพ็งจึงฟ้องจำเลยเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าว

และวันที่ 2 สิงหาคม 2554 ศาลมีคำพิพากษาตามยอมให้จำเลยชำระเงินแก่นายเพ็ง จึงถือได้ว่า จำเลยทราบว่าโจทก์ได้ชำระค่ารักษาพยาบาลอันเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่โรงพยาบาลพะเยารามแล้ว ก่อนที่จำเลย และนายเพ็งจะตกลงค่าเสียหายกันตามบันทึกประจำวันเกี่ยวกับคดีดังกล่าว ค่าเสียหายที่จำเลยตกลงจ่ายให้แก่นายเพ็งจึงเป็นค่าสินไหมทดแทน นอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลที่โจทก์จ่ายไป ถือเป็นค่าเสียหายเพิ่มเติมในทางแพ่งที่นายเพ็งมีสิทธิเรียกจากจำเลยผู้ทำละเมิดได้อีกส่วนหนึ่งต่างหาก ตามมาตรา 22 ไม่ทำให้ค่าเสียหายเบื้องต้นของนายเพ็งที่โจทก์ชำระแทนไปก่อนระงับไป

ดังนั้น โจทก์จึงมีสิทธิไล่เบี้ยค่ารักษาพยาบาลที่จ่ายเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นคืนจากจำเลยได้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมาศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลย ศาลฎีกาไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง